

Arrest

nr. 135 985 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 oktober 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2010 dient de verzoekende partij een visumaanvraag kort verblijf in.

1.2. Op 24 december 2010 wordt de visumaanvraag geweigerd.

1.3. De verzoekende partij wordt opgeroepen om op 22 november 2012 te verschijnen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel.

1.4. Op 5 september 2012 dient de verzoekende partij een tweede visumaanvraag in om een visum kort verblijf te verkrijgen.

1.5. Op 26 oktober 2012 wordt de visumaanvraag vermeld in punt 1.4. geweigerd.

1.6. Op 9 april 2013 dient de verzoekende partij een derde visumaanvraag kort verblijf in.

1.7. Op 14 juni 2013 wordt de visumaanvraag vermeld in punt 1.6. geweigerd.

1.8. Op 5 maart 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder C.G.

1.9. Op 4 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die gemotiveerd wordt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.03.2014 werd ingediend door:

Naam: G. (...)

Voornaam: C. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd, op naam van een derde:

- *loonfiches voor de periode 01.07.2013-30.11.2013 (uitzendarbeid via Manpower)*
- *loonfiches voor de periode december 2013-april 2014 (arbeidsovereenkomst bepaalde duur CBS Beton bvba)*

Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

De referentiepersoon legt geen enkel document voor met betrekking tot haar bestaansmiddelen. Zodoende kan niet beoordeeld worden of de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing wat volgt:

“De verwerende partij merkt voorafgaandelijk op dat conform artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, het annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing houdend de beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht, opschortende werking heeft. Geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging kan derhalve worden genomen t.a.v. de verzoekende partij hangende het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals verzoekende partij ook zelf opmerkt in het verzoekschrift. 3/7

De verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken. De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang.”

Artikel 39/79, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 8° van het tweede lid van artikel 39/79, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

3 Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1405 van het Burgerlijk Wetboek en de artikelen 49, 187, 189 en 194 Moudawwana, van de formele motiveringsplicht, de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

“Beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen

Artikel 40ter tweede lid eerste streepje van de wet van 15/12/1980 wordt gesteld dat de Belgische onderdaan moet aantonen “dat hij over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Dit houdt in dat mevrouw B.Y. (...), de moeder van verzoekster, voldoende bestaansmiddelen ter beschikking dient te hebben, teneinde ervoor te zorgen dat zij, noch verzoekster ten laste van de Belgische staat zouden vallen zodra verzoekster een verblijfsrecht heeft verkregen.

Dit impliceert echter niet dat deze moeten voortspuiten uit de eigen arbeid van mevrouw B. (...), de Belgische onderdaan. Noch wordt hier elders in de wet of het uitvoerend besluit enige specifieke melding van gemaakt.

Uw Raad besliste hieromtrent het volgende:

“Le Conseil relève ensuite qu’il ressort de l’article 40ter alinéa2, de la Loi que le ressortissant belge doit démontrer « qu’il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers », ce qui n’implique nullement que ces derniers doivent nécessairement émaner du regroupant lui-même. En effet, ces revenus peuvent également provenir d’autres personnes, telle que la requérante elle-même in casu, à condition que la partie requérante prouve que le regroupant dispose effectivement de ceux-ci.” (RVV, 14 juli 2014, n°126 996)

In casu legde verzoekster, zoals erkend door verwerende partij loonfiches voor voor een periode van 01/07/2013 – 30/11/2013 en loonfiches voor de periode december 2013-april 2014. De desbetreffende loonfiches waren allen op naam van de heer G.A. (...), de echtgenoot van mevrouw B.Y. (...). Gelet op de overschrijving van dit huwelijk in de registers van de burgerlijke stand, kan de verwerende partij dit huwelijk niet dienstig weerhouden uit de bestreden beoordeling van de voorliggende situatie. Dit temeer omdat verzoekster tevens een attest van samenstelling gezin heeft voorgelegd, waaruit blijkt dat mevrouw B. (...) en de heer G. (...) op het zelfde adres wonen. De heer G. (...) is immers niet zomaar

een 'derde' zoals door de verwerende partij beweert, hij is de echtgenoot van mevrouw B.Y. (...) en de feitelijke vader van mevrouw G.C. (...).

In dit kader diende de Dienst Vreemdelingenzaken tevens het huwelijksvermogensrecht in rekening te brengen.

Het Belgische huwelijksvermogensrecht stelt in artikel 1405 BW het volgende: "gemeenschappelijk zijn: de inkomsten uit beroepsbezigheden van elk der echtgenoten". Dientengevolge moet aangenomen worden dat mevrouw B. (...) beschikt over voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten.

Gelet op de afwezigheid van een keuze van toepasselijk recht op het huwelijksvermogensstelsel van betrokkene, wordt deze bepaling hier slechts ter interpretatie aangehaald. Dit neemt niet weg dat de verwerende partij dit element diende te onderzoeken. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de verwerende partij zelfs maar de moeite heeft genomen dit onderzoek te starten, daar zij simpelweg verwijst naar een 'derde' aan wie de desbetreffende loonfiches toebehoren.

Betrokkenen zijn te Marokko gehuwd en bezaten beiden de Marokkaanse nationaliteit ten tijde van het huwelijk en hadden hun eerste echtelijke woonplaats te Marokko. Hierdoor bepaald artikel 51 wetboek IPR dat het toepasselijke recht het Marokkaanse recht is.

Verzoekster verwijst inzake naar een samenlezing van artikel 49, 187, 189 en 194 van de Moudawwana (het Marokkaanse familiewetboek): **(stuk 2)**

Artikel 49 Moudawwana: "Beide echtgenoten behouden de bevoegdheid om over hun vermogen te beschikken, onafhankelijk van die van de ander. Binnen het kader van het beheer van vermogensbestanddelen welke zijn verworven gedurende het huwelijk kunnen beide [echtgenoten] overeenstemming bereiken over het vermogensrechtelijk gebruik en de verdeling ervan.

(...)

Indien er geen overeenstemming is, wordt gebruik gemaakt van de algemene beginselen van het bewijsrecht, met inachtneming van de werkzaamheden van ieder van beide echtgenoten, alsmede met wat is ingebracht aan inspanningen en wat is gedragen aan lasten met betrekking tot de ontwikkeling van het vermogen van het gezin."

Artikel 187 Moudawwana: "Het levensonderhoud van iedere persoon komt ten laste van zijn eigen vermogen, behoudens de uitzonderingen van de wet.

– De redenen voor de plicht van een derde persoon tot levensonderhoud zijn: het huwelijk, bloedverwantschap en de verplichting [tot levensonderhoud]."

Artikel 189 Moudawwana: "Het levensonderhoud omvat voeding, kleding, [medische] behandeling, en wat als noodzakelijk beschouwd wordt, alsmede het onderwijs van de kinderen, zulks met inachtneming van de bepalingen van artikel 168.

– De vaststelling hiervan vindt plaats op basis van gemiddelden, waarbij rekening wordt gehouden met het inkomen van degene die verplicht is tot levensonderhoud, de situatie van de rechthebbende, het prijsniveau en de gewoonten en gebruiken welke gangbaar zijn voor een gemiddeld levensonderhoud."

Artikel 194 Moudawwana: "Het levensonderhoud van de echtgenote rust op haar echtgenoot zodra de consummatie [van het huwelijk] heeft plaatsgevonden. Evenzo indien zij hem uitnodigt tot de consummatie nadat een geldige [huwelijks-]overeenkomst voor haar gesloten is."

In casu kan er dus gesteld worden dat de heer G. (...), met zijn beroepsinkomsten, is gehouden tot het levensonderhoud van zijn echtgenote. Mevrouw B. (...) beschikt derhalve tevens over het beroepsinkomen van de heer G. (...). Dit wordt bijgetreden door de stelling dat er kan worden afgeweken van de principiële scheiding van goederen, waardoor de beroepsinkomsten van de heer G. (...) wederom gemeenschappelijk worden.

Dat de verwerende partij ook hier geen blijk geeft van enige controle hieromtrent, maakt dat onmogelijk in zulke directe en onomwonden bewoordingen gesteld kan worden dat de Belgische onderdaan in casu niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Uit de voorgaande argumentatie kan worden afgeleid dat mevrouw B. (...) wel degelijk beschikt over voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten, gelet op haar huwelijk en haar samenwoning met de heer G. (...) die tewerkgesteld is en zorgt voor het financiële onderhoud van het gezin, terwijl mevrouw B. (...) huishoudelijke taken op zich neemt.

De gegeven motivering in de bestreden beslissing is derhalve niet afdoende om een weigering van verblijf van meer dan drie maanden te staven en moet dientengevolge vernietigd worden.

Motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Het bestuur wordt de verplichting opgelegd om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn

tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant.

Conform de geldende wettelijke bepalingen en de beginselen van behoorlijk bestuur is de Dienst Vreemdelingenzaken er toe gehouden op het moment van haar beslissing met alle concrete gegevens uit het dossier rekening te houden in de afweging of deze al dan niet een verblijf van meer dan drie maanden kunnen rechtvaardigen. Dit vloeit tevens voort uit de zorgvuldigheidsplicht die op de verwerende partij rust. Het is derhalve noodzakelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet robotmatig beslist op grond van een vooraf opgestelde lijst van voorwaarden, zoals zij gedaan heeft bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij dient daarentegen het gehele feitelijke dossier in rekening te brengen, waarbij zij tevens oog heeft voor bijvoorbeeld de feitelijke gezinssituatie van verzoekster en de Belgische onderdaan die zij wenst te vervoegen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt., 14 februari 2006, n° 154.954; RvSt., 2 februari 2007, n° 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de motivering van een beslissing deze maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 150).

Inzake de materiële motiveringsplicht dient te worden nagegaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvSt., 7 december 2001, n°101.624)

In casu werden door verzoekster de volgende stukken betreffende de bestaansmiddelen voorgelegd:

- Getuigschrift van woonst van mevrouw B.Y. (...) met vermelding van het huwelijk met de heer G.A. (...) **(stuk 3)**

- Samenstelling van gezin van mevrouw B. (...) en de heer G. (...) **(stuk 4)**

- Loonbrieven van de heer G. (...) betreffende zijn tewerkstelling bij CBS Beton BVBA **(stuk 5)**

Hieruit blijkt duidelijk dat mevrouw B. (...) reeds sinds 1982 gehuwd is met de heer G. (...). Hier kan derhalve uit afgeleid worden dat zij gezamenlijk instaan voor hun levensonderhoud, waarbij de heer G. (...) het financiële aspect voor zich neemt en mevrouw B. (...) het feitelijke huishoudelijke aspect. Hier kan derhalve tevens uit afgeleid worden, temeer gelet op bovenstaande huwelijksvermogensrechtelijke argumentatie, dat mevrouw B. (...) beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, ongeacht of zij tewerk is gesteld of niet.

Uit het geheel van de bestreden beslissing kan onmogelijk afgeleid worden dat de verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid van bestaansmiddelen voor mevrouw B. (...). De verwerende partij beperkte zich tot de stelling dat de bewijzen (loonfiches) die werden voorgelegd op naam van een derde staan. Hierdoor meent zij te kunnen stellen dat hier geen rekening mee gehouden kan worden, daar de Belgische onderdaan over deze bestaansmiddelen dient te beschikken. De verwerende partij laat echter wel na de relatie tussen deze derde en de Belgische onderdaan te controleren en na te gaan of zij niet feitelijk over deze bestaansmiddelen beschikt, zoals in casu wel degelijk het geval is.

Verzoekster kan zich derhalve niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij zijn dossier in het geheel niet met de nodige zorgvuldigheid heeft behandeld en op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met diens actuele situatie en deze van de Belgische onderdaan die zij vervoegd.

De gegeven motivering is derhalve niet afdoende om de bestreden beslissing te schragen en is een duidelijke schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit maakt dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.3. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat in voorliggende zaak niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

3.6. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarvan verzoekende partij tevens de schending aanvoert.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het beschikken over voornoemde bestaansmiddelen heeft pogen aan te tonen door het neerleggen van stavingsstukken. De aanvraag van

5 maart 2014 (bijlage 19ter) was gestaafd door middel van een geboorteakte. De aanvrager werd verzocht om binnen drie maanden een attest van onvermogen in het land van herkomst, het bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor de Belg en zijn familie, het bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belg, een geregistreerd huurcontract of een eigendomsakte, bewijzen van het ten laste zijn in het verleden en een attest dat men niet ten laste is van het OCMW, neer te leggen.

De verzoekende partij legde vervolgens een bewijs van lidmaatschap bij een ziekenfonds, een geregistreerd huurcontract op naam van haar moeder, een attest van geen toekenning van leefloon, loonfiches op de naam van de heer G.A., betalingsbewijzen van overschrijvingen van geldsommen in het verleden door haar moeder op haar naam, een attest waaruit blijkt dat de verzoekende partij in het verleden geen inkomen had in Marokko, een attest waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen winstgevendende activiteit uitoefende in Marokko, een attest waarop vermeld staat '*L'interesse(é) n'a aucun lot special au Maroc*', de geboorteakte en een gelijkvormigheidsattest waaruit blijkt dat haar moeder verschillende namen draagt, neer.

3.8. Te dezen dient dan ook vastgesteld dat de voorgelegde elementen niet afdoende zijn om voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in hoofde van de Belgische onderdaan aan te tonen daar de verwerende partij *in casu* terecht oordeelde dat met de loonfiches op naam van een derde geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, daar het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over dergelijke bestaansmiddelen te beschikken en dat deze referentiepersoon geen enkel document voorlegt met betrekking tot haar bestaansmiddelen.

3.9. Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de neergelegde documenten te besluiten dat de referentiepersoon geen enkel document met betrekking tot haar bestaansmiddelen voorlegt zodat niet kan beoordeeld worden of voornoemde persoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij ten laste te nemen.

3.10. Uit haar verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij er van uitgaat dat de Belgische onderdaan, zijnde haar moeder, wel degelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en wijst zij er op dat deze bestaansmiddelen niet moeten voortspuiten uit eigen arbeid van de referentiepersoon, daar hiervan in de wet noch in het uitvoerend besluit enige melding wordt gemaakt.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat nergens uit blijkt dat de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vereist door artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet moeten voortspuiten uit eigen arbeid van de referentiepersoon. Echter wijst de Raad er op dat de verzoekende partij, ingevolge voornoemd artikel, wel dient aan te tonen dat de referentiepersoon/gezinshereniger over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Ook in het arrest van de Raad waarnaar de verzoekende partij verwijst wordt vereist dat, indien bepaalde bestaansmiddelen niet voortkomen van de gezinshereniger zelf, de verzoekende partij bewijst dat de gezinshereniger daadwerkelijk over deze bestaansmiddelen beschikt.

De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust, het weze herhaald, bij de verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij op afdoende wijze heeft aangetoond dat de Belgische onderdaan, zijnde haar moeder, beschikt over dergelijke bestaansmiddelen.

3.11. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij loonfiches overmaakte op naam van een derde, namelijk de heer G.A.. De verzoekende partij stelt dat de heer G.A. niet zomaar een derde is, doch de echtgenoot van haar moeder. Echter blijkt niet uit de door de verzoekende partij overgemaakte stukken dat voornoemde heer de echtgenoot is van de gezinshereniger. Waar de verzoekende partij er op wijst dat zij een attest van gezinssamenstelling overmaakte waaruit blijkt dat haar moeder en de heer G.A. op hetzelfde adres wonen, kan zij gevolgd worden, doch stelt de Raad vast dat het voornoemde document geenszins een melding bevat als zou de heer G.A. de echtgenoot zijn van de moeder van de verzoekende partij.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij dit huwelijk had moeten betrekken in de beoordeling van de bestreden beslissing gelet op de overschrijving van dit huwelijk in de registers van

de burgerlijke stand, wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast inzake het beschikken over de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereiste bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik te kennen gaf dat haar moeder, de gezinshereniger, gehuwd is met de heer G.A., laat staan dat voornoemd huwelijk diende te worden betrokken in de beoordeling van haar aanvraag.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet robotmatig een beslissing kan nemen op grond van een vooraf opgestelde lijst van voorwaarden doch het gehele feitelijke dossier in rekening dient te brengen waarbij zij tevens oog heeft voor de feitelijke gezinssituatie van de verzoekende partij, herhaalt de Raad nogmaals dat de bewijslast inzake het beschikken over de nodige bestaansmiddelen door de gezinshereniger bij de verzoekende partij rust. Uit het administratief dossier blijkt dat zij de mogelijkheid had om alle nuttige stukken voor beoordeling over te maken nu haar op 5 maart 2014 gevraagd werd binnen de drie maanden volgende documenten neer te leggen: onder andere bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg.

In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat zij een getuigschrift van woonst van haar moeder met vermelding van het huwelijk met de heer G.A. en een samenstelling van gezin van haar moeder en de heer G.A. heeft voorgelegd, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat voornoemde stukken werden voorgelegd, zodat de verwerende partij hier geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovendien, zelfs in de veronderstelling dat de verzoekende partij stukken overmaakte waaruit het huwelijk van haar moeder met de heer G.A. blijkt of dat de verwerende partij op de hoogte was van het huwelijk tussen de moeder van de verzoekende partij en de heer G.A., stelt de Raad vast dat dan nog de verzoekende partij heeft nagelaten om aan te tonen dat haar moeder daadwerkelijk beschikt over de inkomsten die de heer G.A. ontvangt, terwijl de bewijslast ter zake op haar rust.

3.12. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het Belgische huwelijksvermogensrecht, stelt de Raad vast dat een dergelijke verwijzing niet dienstig is daar de moeder van de verzoekende partij en de heer G.A. gehuwd zijn in Marokko, zoals de verzoekende partij zelf aanhaalt. De verzoekende partij betwist dit niet, doch stelt enkel de Belgische wetgeving aan te halen ter interpretatie.

3.13. Gelet op het feit dat de bewijslast betreffende het beschikken door de gezinshereniger over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de aanvrager berust en gelet op het feit dat *in casu* geen Belgisch huwelijksvermogensrecht van toepassing is, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid, nu de verzoekende partij nagelaten heeft aan te tonen dat haar moeder over de bestaansmiddelen van de heer G.A. kan beschikken, naar de beschikbaarheid van de bestaansmiddelen voor haar moeder geen onderzoek te starten of dit element niet te hebben gecontroleerd.

3.14. In zoverre de verzoekende partij wenst te bewijzen dat uit het Marokkaans huwelijksvermogensrecht voortvloeit dat haar moeder kan beschikken over de inkomsten van de heer G.A., wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij nagelaten heeft deze elementen over te maken aan de verwerende partij ter gelegenheid van haar aanvraag. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij enkele artikelen uit het Marokkaans familiewetboek citeert en stelt dat aldus kan gesteld worden dat de heer G.A. gehouden is met zijn beroepsinkomsten tot het levensonderhoud van zijn echtgenote, zijnde de moeder van de verzoekende partij die optreedt als gezinshereniger. Uit voorgaande concludeert de verzoekende partij echter verkeerdelijk dat haar moeder derhalve 'beschikt' over het beroepsinkomen van de heer G.A. Immers kan uit het feit dat een persoon gehouden is in een verplichting tot (levens)onderhoud van een andere persoon niet afgeleid worden dat die andere persoon dan ook kan 'beschikken' over de inkomsten van deze persoon. In zoverre de verzoekende partij meent dat het beschikken over de inkomsten van G.A. door haar moeder voorts ook voortvloeit uit de stelling dat er kan worden afgeweken van de principiële scheiding van goederen, waardoor de beroepsinkomsten van de heer G.A. wederom gemeenschappelijk worden, stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt – en dit ook niet aangetoond wordt ter gelegenheid van onderhavig beroep – dat door de heer G.A. en de moeder van de verzoekende partij overeengekomen werd af te wijken van de principiële scheiding van goederen. De verzoekende partij heeft nagelaten dergelijk bewijs over te maken aan de verwerende partij in het kader van haar aanvraag gezinshereniging.

3.15. Waar de verzoekende partij er nog op wijst dat de heer G.A. niet zomaar een derde is doch haar feitelijke vader, wijst de Raad er op dat de verwerende partij terecht de heer G.A. in de bestreden beslissing heeft aangeduid als derde, gezien de aanvraag gebeurde door de verzoekende partij als familielid van een Belgische onderdaan, zijnde haar moeder. Ten opzichte van de procedure inzake de aanvraag van 5 maart 2014 is de heer G.A. dan ook een derde.

3.16. In zoverre de verzoekende partij ter ondersteuning van haar argumentatie stukken aan het verzoekschrift voegt, wijst de Raad er op dat de loonfiches reeds werden voorgelegd ter gelegenheid van haar aanvraag en uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij loonfiches op naam van de heer G.A. betrokken heeft bij de beoordeling van de aanvraag, doch oordeelde dat met deze documenten geen rekening kan gehouden worden omdat ze op naam van een derde staan. Betreffende het getuigschrift van woonst, het attest samenstelling van het gezin en de uittreksels uit de Moudawwana, stelt de Raad vast dat deze documenten niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat hier geen rekening mee kan worden gehouden. De Raad treedt immers in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter en dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). Uit het administratief blijkt niet dat deze documenten zijn voorgelegd aan het oordeel van de gemachtigde van de minister.

3.17. Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze werd genomen of met miskennis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Ook de aangevoerde schendingen van 'Moudawwana' en artikel 1405 van het Burgerlijk Wetboek kunnen, gelet op bovenstaande uiteenzetting, niet weerhouden worden.

Het enig middel is ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER